

**Вищій кваліфікаційній комісії
суддів України**

Кандидата на посаду судді
Касаційного адміністративного
суду у складі Верховного Суду

Юрченко Валентини Петрівни

ПОЯСНЕННЯ

Громадською радою доброчесності 14.05.2017 р. затверджено Висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Юрченко В.П. критеріям доброчесності та професійної етики, який я вважаю необґрунтованим і упередженим з таких підстав.

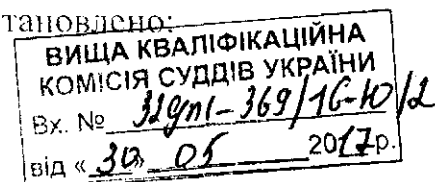
1. Члени Громадської ради доброчесності звертають увагу членів ВККС на рішення Донецького апеляційного адміністративного суду від 23.06.2010 р., яким залишено без змін рішення суду першої інстанції про скасування Указу Президента про присвоєння звання Героя України Степану Бандері.

Звертаю увагу, що ухвалою Вищого адміністративного суду України від 02.08.2011 р. (справа К-24113/10) рішення судів попередніх інстанцій по даній справі були залишені без змін, як такі, що відповідають нормам матеріального та процесуального права (додаток 1, 2).

В рішенні суду зазначалось, що судом не надається оцінка діяльності С.Бандери і його заслуг, оскільки це не відноситься до компетенції суду, а надано оцінку лише законності Указу Президента.

Громадська рада доброчесності відмічає про невідповідність рішення нормам матеріального права, оскільки у Висновку зазначено, що відповідно до положень частини 1 статті 5 Закону України «Про державні нагороди України»: «Державними нагородами можуть бути нагороджені громадяни України, іноземці та особи без громадянства». Але, як вже зазначено, правильність застосування норм матеріального права підтверджена судом касаційної інстанції.

Висновки судів обґрунтовані тим, що Степан Бандера, який помер в 1959 р., не набув статусу громадянина України, оскільки, відповідно до Закону України «Про громадянство» статус «Громадянин України» громадяни колишнього СРСР набули лише з 24.08.1991 р. або з 13.11.1991 р. Так, статтею 3 Закону України «Про громадянство» встановлено:

Стаття 3. Належність до громадянства України

Громадянами України є:

- 1) усі громадяни колишнього СРСР, які на момент проголошення незалежності України (24 серпня 1991 року) постійно проживали на території України;
- 2) особи, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних чи інших ознак, які на момент набрання чинності Законом України "Про громадянство України" (13 листопада 1991 року) проживали в Україні і не були громадянами інших держав;
- 3) особи, які прибули в Україну на постійне проживання після 13 листопада 1991 року і яким у паспорті громадянина колишнього СРСР зразка 1974 року органами внутрішніх справ України внесено напис "громадянин України", та діти таких осіб, які прибули разом із батьками в Україну і на момент прибуття в Україну не досягли повноліття, якщо зазначені особи подали заяви про оформлення належності до громадянства України;
- 4) особи, які набули громадянство України відповідно до законів України та міжнародних договорів України.

Особи, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті, є громадянами України з 24 серпня 1991 року, зазначені у пункті 2, - з 13 листопада 1991 року, а у пункті 3, - з моменту внесення відмітки про громадянство України.

З таких підстав, вважаю, що рішення судів всіх інстанцій, які набули статусу остаточного, відповідають принципу законності і за жодних обставин не можуть бути підставою для негативного висновку про невідповідність кандидата критеріям доброчесності і професійної етики.

2. У висновку також зазначено про покривання «суддів Майдану», оскільки я була у складі колегії суддів, яка 14.03.2016 р. визнала незаконним та скасувала подання Вищої ради юстиції про звільнення судді Дарницького районного суду м. Києва Пойди С.М.

З цього приводу зазначаю, що дійсно я приймала участь у розгляді даної справи, яку рішенням Верховного Суду України направлено на новий розгляд до суду першої інстанції (ВАСУ), а рішення Вищого адміністративного суду України від 14.03.2016 р. скасовано. До теперішнього часу остаточне рішення по справі не прийнято.

Задовольняючи позовні вимоги, колегія суддів зазначила виключно про вплив річного строку притягнення судді Пойди С.М. до дисциплінарної відповідальності, оскільки спірне рішення ВРЮ прийнято 17.12.2015 р. відносно подій, які мали місце в січні 2014 р., що на думку колегії, було самостійною підставою для задоволення позову. Суд не надавав будь-яких

оцінок правомірності дій та рішенням Пойди С.М., а тому, звинувачення щодо покривання «суддів Майдану» є необґрунтованими.

З таких підстав, враховуючи, що судовий розгляд справи за позовом Пойди С.М. до Вищої ради юстиції триває, і важливо утримуватись від висловлювання будь-якої правової позиції, щоб це не було розцінено як вплив на колегію суддів, (в складі якої також є конкурсант), вважаю, що дане рішення (не зважаючи на його скасування ВСУ), не може бути самостійною підставою для прийняття Висновку про невідповідність критеріям доброчесності та професійної етики.

Додаток:

1. Ухвала Донецького апеляційного адміністративного суду від 23.06.2010 р. по справі №2а-1219/10/0570

2. Ухвала Вищого адміністративного суду України від 02.08.2011 р. (К-24113/10)

З повагою,

Юрченко В.П.

22.05.2017 р.